

Neděle 1. adventní

M21, 1-11

29.11.2020

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je a který přichází.

Introit:

Tak je Hospodin, jejich Bůh, v onen den zachrání, stádečko svého lidu.

Jako drahokamy v čelence budou zářit nad jeho zemí.

Jaká je jeho dobrota, jaká je jeho krása!

Působí, že mládenci prospívají jako obilí a panny jako mošt.

Píseň: 69

Čtení: 2S19, 1-24

Píseň: 637

Kázání: Mt21, 1-11

Co nového říci k tomuto příběhu? Známe jej všichni. Už jsme jej slyšeli mnohokrát. Možná, že někdo má před sebou namalovaný obraz významného malíře, který vjezd do Jeruzaléma zobrazil.

Příběh je spojen se „slavným vjezdem“ Ježíše Krista do Jeruzaléma. Připomínáme si Ježíšův vstup do svého města o neděli Palmare, neděli květné.

Tradičně je tento text čten i na první neděli adventní podle starokřesťanských perikop, oddílů určených na danou neděli.

Předešlá kapitola končí slovy: *a šli za ním*, dodejme za Ježíšem. Nevíme, jak bylo toto uskupení velké. Víme jen, že jim bible říká zástupy, tedy jakási zformovaná jednotka. Není to nějaký anonymní dav. Jsou to muži, ženy, děti, starci i stařeny, mladíci a mladice, kteří jsou svědky Ježíšových kázání a uzdravování.

A jde se na Jeruzalém. Nikoli na Řím, jak později učiní Ježíšovi následovníci. Ježíš se zatím *přibližuje k Jeruzalému*. Může ještě udělat čelem vzad. Zůstat v rodné Galileji, kam moc prokonzula, ale i ostatních mocných až tak nesahá. Ježíš z Nazaretu volí cestu konfrontace. Jeho konfrontace, čelní náraz, střet nebude nikterak jednoduchý. Navíc z Ježíšovy strany se

bude jen těžko vyjednávat o kompromisech. Potažmo, i ze strany lidí není radno moc kompromisů. Je jen přitakání nebo odmítnutí.

Ježíš se zatím jen *přibližuje*. *Přibližuje se*, aby mohl vejít do našich životů, do našich domovů. Zabouchneme před ním dveře? Vejdeme do ulic, tedy na místa veřejná, a rozpoznáme v tom přicházejícím Ježíše, toho Mesiáše? Mesiáše, o kterém se zpráva roznese po celém obydleném světě? Ještě je důležité dodat: jaká zpráva se o tom Ježíši z Nazaretu roznese a roznese?

Ježíš přichází přes vesničku Betfage. Kdo zná dobře biblické příběhy, ví, že tudy odcházel mesiášský král David. David, který plakal. Jeho vlády jej zbavil prvorozený syn Abšalóm. Nyní se tudy vrací jiný mesiášský král. Jeho příznivci jsou ti zavolaní od všedních prací, uzdravení, všelijak pochroumaní, pravděpodobně i bezdomovci.

Abych řekla pravdu, spíš než nějaký vjezd do svého sídelního města, podobá se tento průvod rozpustilému veselí, karikatuře triumfálního vjezdu, možná i politické satiry na téma slavný vůdce vjíždí, aby se ujmul královského úřadu.

Co je v líčení příběhu zajímavé? Ježíš řekne pouze několik vět. Tyto věty se týkají oslice a oslátka. Čekali bychom nějaké instrukce. Ještě je čas, ještě se Ježíš jen blíží. Ještě je čas své zástupy oslovit, instruovat. Jediná instrukce, kterou Ježíš vydává je: *„Jděte do vesnice, která je před vámi, a hned naleznete oslici a u ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně. A kdyby někdo vám něco říkal, odpovězte: ‚Pán je potřebuje‘. Nyní lépe překládají kraličtí: hnedť propustí je. Nezabývejme se spekulacemi, jak to mohlo být domluvené, jak to asi Ježíš mohl vědět a jiné. Myslím si, že právě svědek Matouš zde úmyslně čtenářům, ale i nám, napovídá: Pozor, do Jeruzaléma se neblíží jenom Ježíš z Nazaretu.*

Blíží se Pán. Pán potřebuje, aby ti, kteří uslyší jeho výzvu, *hnedť propustili*. A opět pro ty, kteří znají bibli a v jejím proroctví rozpoznají to podstatné, zazní: *„Povězte dceři síónské: Hle, král tvůj přichází k tobě, tichý a sedící na oslici, na oslátku té, která je podrobena jhu.“* Svědek Matouš tento starozákonní obraz přetváří.

Ten, který zanedlouho bude podroben jhu viny, usedá na tu, která je podrobena jhu. Ježíš svým tichým vjezdem, svou pasivní, téměř nulovou aktivitou vyjadřuje sílu toho, který svou moc upevnil obětí. Je spoután jhem lásky, které na sebe dobrovolně bere. Jhem, které netíží ni netlačí těm, kteří uvěří v pravdivost Ježíšova života a smrti.

Ten, kdo je v tomto příběhu je aktivní, je *mnohý zástup*, kteří *stlali roucha svá na cestě, jiní pak ratolesti z dříví sekali a metali na cestu* a tím Ježíši chystali slavnostní vjezd. Navíc *mnohý zástup volá: Aj syn Davidův, Spasitel. Požehnaný, jenž se běře ve jménu Páně; spasiž nás ty, kterýž jsi na výsostech.* (Tak překládají kraličtí.) *Mnohý zástup*, který Ježíše obklopuje, již ví, že ten, který je uprostřed nich, má moc je zachránit před nicotou světa. Může je zachránit, protože jeho moc je z výsosti. Tedy je tam, kde nedosáhne lidská ruka. *Mnohý zástup* však ještě neví, jak se to stane. Jak se stane, že tento tichý jezdec na oslu zachrání nás i celý svět od jha strachu, nemoci, zloby, násilí a bolesti?

Náš příběh končí trochu rozpačitě. Ti z Jeruzaléma, kteří se setkávají s Ježíšem, se ptají: *„Kdo to je?“ Zástupy odpovídaly: „To je ten prorok Ježíš z Nazareta v Galileji.“* Před chvílí zástupy dávaly veškerou naději v toho davidovského krále. Rozpoznali v jedoucím na té, jenž byla podrobena jhu, toho, který je tím králem nejen na výsostech, ale i na zemi. Rozpoznaly toho, jenž svou tichostí a ponížeností zachrání svět. Nyní *zástupy*, které se setkaly s Jeruzalémskými, raději odpovídají, to je jen prorok, jen ten Ježíš z Galileje.

Jako by svědek Matouš čtenářům, ale i nám, chtěl položit otázku: Tak, co my, kteří jsme slyšeli o tom Nazaretském, za koho ho máme? Kdo je ten přicházející, sedící na oslici podrobené jhu? Na jakou stranu se přikloníme, když dojde ke konfrontaci Ježíše se světem?

My všichni, jenž věříme, že přicházející vzal na sebe všechno, co nás tíží, vyznejme společně s celou svatou církví, se všemi národy apoštolské vyznání víry:

Vyznání víry:

Píseň: 67

Večeře Páně